

Ο Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης στην Αυστραλία για ένα μήνα κατά το έτος 1977. «Η μεγαλύτερη ευλογία που δέχτηκε ποτέ η ήπειρος της Αυστραλίας»

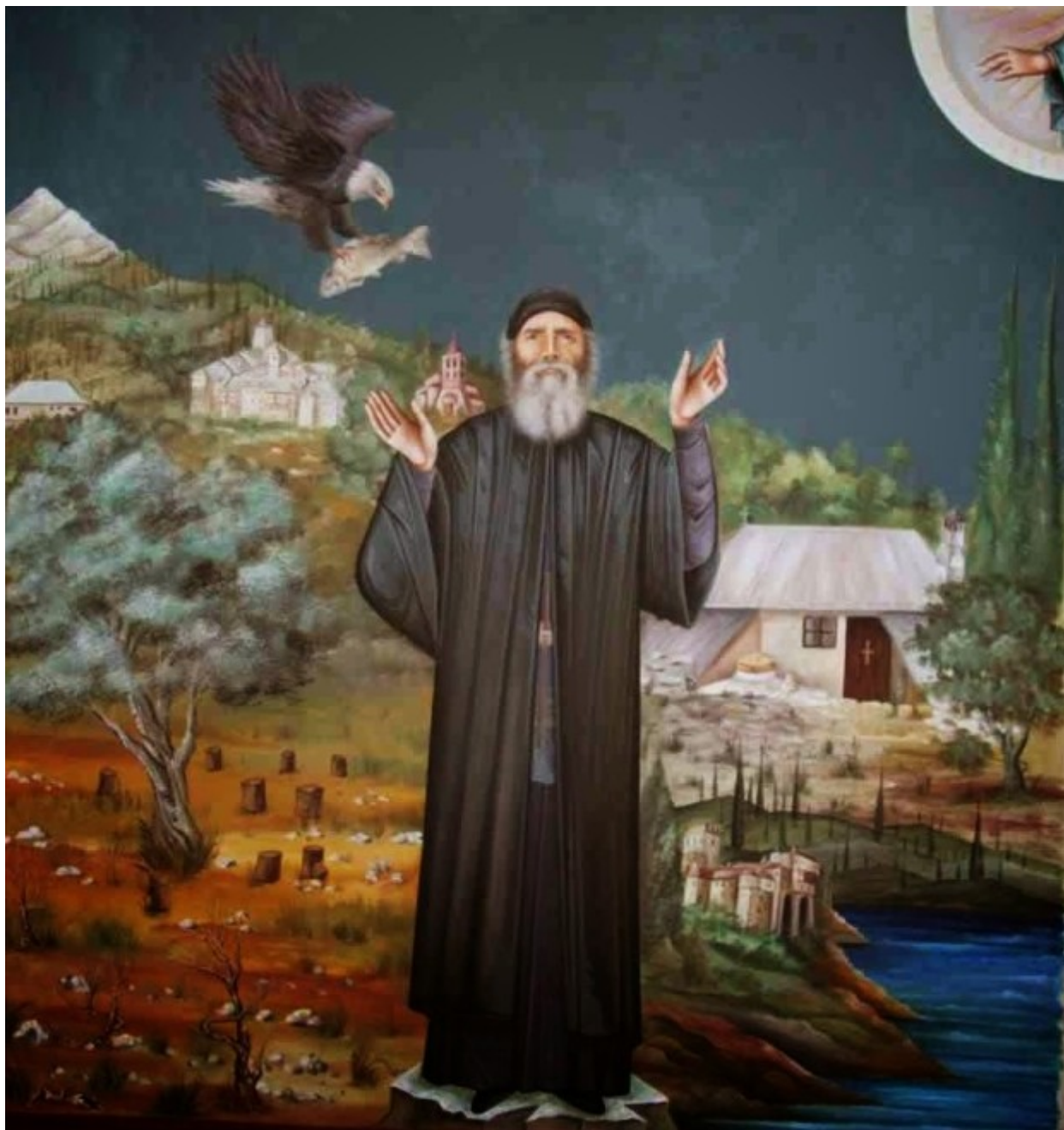
[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)



αργότερα ένας Έλληνας μετανάστης είπε: “Όσοι Έλληνες έρχονται στην Αυστραλία, έρχονται για να πάρουν. Νομίζουν ότι εδώ είμαστε πλούσιοι· δεν ξέρουν πόσο αγωνιζόμαστε. Μόνο ένας Μοναχός, ο Πατήρ Παΐσιος, όταν ήρθε και τον ρωτήσαμε: ‘Τί θέλετε να σας δώσουμε;’, απάντησε: ‘Εμείς ήρθαμε να πάρουμε λίγο από τον πόνο σας’”. Οί ομογενείς των πόλεων, από τις οποίες πέρασε, ένωσαν ότι ένας Άγιος πέρασε από τον τόπο τους και τον ευλόγησε. Σήμερα πιστεύουν ότι αυτή είναι η μεγαλύτερη ίσως ευλογία που δέχτηκε ποτέ η ήπειρος της Αυστραλίας. Ο Πατήρ Παΐσιος όμως, όταν επέστρεψε στο Άγιο Όρος, είπε: “Καλύτερα να πήγαιναν στην Αυστραλία δύο Πνευματικοί παρά εγώ. Το πετραχήλι είναι αυτό που χρειάζεται κανείς εκεί μακριά, στην ξενιτειά”

**Ο Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης στην Αυστραλία για ένα μήνα κατά το έτος
1977**

“Η μεγαλύτερη ευλογία που δέχτηκε ποτέ η ήπειρος της Αυστραλίας”



Πριν από την Μεγάλη Τεσσαρακοστή του 1977, ο Αρχιεπίσκοπος Αυστραλίας Στυλιανός προσκάλεσε τον Ηγούμενο της Μονής Σταυρονικήτα π. Βασίλειο καθώς και τον Άγιο Παΐσιο τον Αγιορείτη (+1994), για να βοηθήσουν τους ξενιτεμένους Έλληνες, ώστε να ετοιμασθούν για το Πάσχα με μετάνοια και εξομολόγηση. Ταξίδεψαν 26 ώρες με το αεροπλάνο, και όλες αυτές τις ώρες ο Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης δεν άφησε από τα χέρια του μία βαρειά τσάντα που είχε μέσα και εικονάκια, διότι από ευλάβεια δεν ήθελε να την ακουμπήσει πουθενά.

Κάποια στιγμή αισθάνθηκε να μπαίνει μέσα στο αεροπλάνο φως, ενώ παράλληλα ένιωσε και πολλή Χάρη. Ρώτησε πού βρίσκονταν και του είπαν ότι περνούσαν πάνω από την Συρία. Κατάλαβε ότι αυτό έγινε, επειδή ο τόπος εκείνος είναι αγιασμένος από τους αγώνες πολλών Οσίων και Μαρτύρων. Αντίθετα, περνώντας πάνω από

την Ινδία και το Θιβέτ, ένωσε μία δαιμονική ψυχρότητα. Για τήν Αυστραλία είπε ότι δεν είχε ακόμη αγιασθεί από τοπικούς Αγίους, αλλά θα αναδειχθούν και εκεί Άγιοι.

Τον ένα μήνα που έμειναν στην Αυστραλία, πήγαιναν στις διάφορες ενορίες, όπου ο π. Βασίλειος εξομολογούσε και ο Άγιος Παΐσιος προετοίμαζε τούς ανθρώπους για την εξομολόγηση. Η παρουσία του Οσίου απέπνεε ευλάβεια και βαθειά ταπείνωση. Περπατούσε με το κεφάλι σκυμμένο και από όπου περνούσε έκανε σε όλους μία μικρή υπόκλιση. Μπροστά στον Αρχιεπίσκοπο και τον Ηγούμενο δεν μιλούσε σχεδόν καθόλου. Όταν ο κόσμος του έλεγε: “Πές μας κι εσύ κάτι , Πάτερ Παΐσιε”, έδειχνε εκείνους λέγοντας: “Τι να πώ; Εγώ δεν ξέρω τίποτε· ένας απλός μοναχός είμαι”. Στις κατ’ ιδίαν συζητήσεις απαντούσε, μόνο όταν τον ρωτούσαν κάτι συγκεκριμένο. Οι δε απαντήσεις του ήταν απλές και σύντομες. Τόνιζε σε όλους τήν υπομονή στους πειρασμούς, την πίστη στον Θεό και την εμπιστοσύνη στη θεία πρόνοια.

Ένας νέος τον ρώτησε:

-Πάτερ Παΐσιε, η πίστη που οφείλουμε να έχουμε στο Θεό πρέπει να είναι τυφλή;

-Η πίστη μας δεν πρέπει να είναι τυφλή, αλλά φιλότιμη, απάντησε.

Και διηγήθηκε πώς του είχε εμφανισθεί ο Χριστός στο Εκκλησάκι της Αγίας Βαρβάρας, όταν ήταν 15 ετών. Μόλις δηλαδή έβαλε ένα φιλότιμο λογισμό ότι άξιζε ακόμη και την ζωή του να θυσιάσει για το Χριστό, χωρίς να θέλει κανένα αντάλλαγμα, “ούτε Παράδεισο ούτε τίποτε”, τότε είδε το Χριστό ολοζώντανο μπροστά του.

Μία γυναίκα τον παρακάλεσε να πείσει το σύζυγό της να εξομολογηθεί. Και, παρόλο που της είπε: “Μη στενοχωριέσαι, θα έρθει η ώρα που θα εξομολογηθεί”, εκείνη και μπροστά στον σύζυγό της επανέλαβε επίμονα: “Πέστε του, Πάτερ, να πάει να εξομολογηθεί”. Τότε ο Όσιος την πήρε πιά πέρα και της μίλησε αυστηρά: “Το ανδρικό φιλότιμο, της είπε, πρέπει να το καταλάβετε εσείς οι γυναίκες. Κάνετε μεγάλη ζημιά μ’ αυτόν τον τρόπο. Εσύ να κοιτάξεις την ψυχή σου και άφησε τον άνδρα σου. Θα έρθει η ώρα που θα εξομολογηθεί”. Όπως και έγινε.

Σε μία ενορία ο ιερέας τον παρακάλεσε να μλήσει στους ομογενείς και έπειτα στα παιδιά τους. Τα παιδιά δεν ήξεραν ελληνικά, και ο ιερέας έκανε τον διερμηνέα. Ο Άγιος Παΐσιος τους είπε ότι ο άνθρωπος πρέπει να είναι απλός και η ζωή του απλοποιημένη. Και ακόμα, ότι κάθε δημιουργήμα του Θεού είναι ευλογημένο, και πρέπει να το σεβόμαστε· όχι μόνο τους ανθρώπους αλλά και τα ζώα και τα φυτά. Ο ιερέας τον παρακάλεσε να πει ακόμη λίγα λόγια στα παιδιά, αλλά ακολούθησε

σιγή. Τα παιδιά έμεναν ακίνητα με τα μάτια στραμμένα στον Γέροντα, ενώ εκείνος τα κοίταζε με βλέμμα στοργικό και δεν μιλούσε. Τελικά σηκώθηκε και, βάζοντας μία εδαφιαία μετάνοια, είπε: “Σας αποχαιρετώ. Ο Χριστός να είναι πάντοτε μαζί σας!”. Η απρόσμενη αυτή κίνηση έκανε εντύπωση στον ευλαβή ιερέα, ο οποίος αργότερα είπε: “Τα παιδιά σύντομα θα λησμονούσαν όσα λόγια και να τους έλεγε ο Πατήρ Παΐσιος. Δεν θα ξεχάσουν όμως αυτό που είδαν με τα μάτια τους· τον αποχαιρετισμό με την εδαφιαία μετάνοια και την ταπεινωσή του”.

Την Καθαρά Δευτέρα ο Πατήρ Παΐσιος, ο Ηγούμενος και η συνοδία του Αρχιεπισκόπου πήγαν στο Μοναστήρι του Αγίου Γεωργίου του Βουνού, που βρίσκεται έξω από το Σύδνεϋ, προς τα βουνά. Όσιος, παίρνοντας αφορμή από την ονομασία της Μονής είπε: “Όποιοι έχουν μία τρέλλα, φεύγουν από την πόλη και παίρνουν τα βουνά. Αν η τρέλλα είναι θεία, παίρνουν τα βουνά και πάνε στα Μοναστήρια· κι από εκεί ανεβαίνουν κατ’ ευθείαν στον Ουρανό. Και, όταν ταξίδευαν από το Σύδνεϋ προς την Καμπέρα, ο Όσιος έδειξε στον Αρχιεπίσκοπο ένα τόπο, που θα μπορούσε να χτισθεί Μοναστήρι. “Χρειάζεται, του είπε, να γίνουν και στην Αυστραλία Μοναστήρια, πριν έρθουν οι Πεντηκοστιανοί και οι Βουδιστές και αρχίσουν να παρασέρνουν τον κόσμο με ψεύτικα φώτα”.

Από την Καμπέρα πήγαν στην Μελβούρνη, όπου τους φιλοξένησε ο εφημέριος του Ιερού Ναού του Αγίου Νεκταρίου. Κάθε πρωί ένας ιερέας τους έπαιρνε με το αυτοκίνητο και τους πήγαινε σε άλλες ενορίες. Μιά μέρα ο ιερέας αυτός πήγε τον Πατέρα Παΐσιο στο Κεντρικό Νοσοκομείο της Μελβούρνης, όπου νοσηλευόταν ένας νέος οικογενειάρχης 32 ετών από την Ζάκυνθο, ο Διονύσιος Σηλαιώτης. Τον προηγούμενο χρόνο είχε πάθει εγκεφαλική αιμορραγία από ανεύρυσμα και ύστερα από πέντε εγχειρήσεις δεν επικοινωνούσε με το περιβάλλον. Ό Όσιος τον σταύρωσε με ιερό Λείψανο του Αγίου Αρσενίου, και σε λίγη ώρα ο άρρωστος άρχισε να συνέρχεται. Την επόμενη ημέρα που ο ιερέας ξαναπέρασε από το νοσοκομείο, ο ασθενής μπόρεσε να ασπασθεί το χέρι του και να του πει: “Θαύμα!”.

Οι Κονιτσιώτες που έμεναν στην Μελβούρνη συγκεντρώθηκαν μια μέρα στον Ναό του Αγίου Νεκταρίου, για να συναντήσουν τον συμπατριώτη τους Πατέρα Παΐσιο. Τον ρώτησαν: “Πάτερ, κάθε πότε πηγαίνετε στην Κόνιτσα; Από πότε έχετε να δείτε τους δικούς σας;”. Ο Όσιος χαμογέλασε και είπε: “Στην Κόνιτσα τελευταία φορά πήγα το 1971, για να πάρω ένα βιβλίο (εννοούσε τα βιβλία του Αγίου Αρσενίου), όχι για να δω τα αδέρφια μου και τους συγγενείς μου”. Και συνέχισε: “Όλοι οι άνθρωποι είναι δικοί μου. Όλους τους ανθρώπους τους βλέπω σαν αδέρφια μου και συγγενείς μου”.

Στο σπίτι όπου φιλογενήθηκε, η πρεσβυτέρα βλέποντάς τον να κινείται αθόρυβα, σαν να μην υπήρχε, και να τρώει μόνο παξιμάδι με λίγο τσάι, έλεγε στα παιδιά της:

“Ένας Άγιος μένει στο σπίτι μας”. Κράτησε λοιπόν ως ευλογία την κουβέρτα που του είχε στρώσει στο κρεβάτι. Και ύστερα από τρία χρόνια, επειδή υπέφερε από υλίγγους, σκεπάσθηκε μια μέρα με την κουβέρτα αυτή και προσευχήθηκε: “Πάτερ Παίσιε, εσύ Άγιος είσαι, εδώ σε φιλοξένησα, αυτή την κουβέρτα είχε στο κρεβάτι σου, σε παρακαλώ, βοήθησέ με να γιατρευτώ”. Και πράγματι από τότε οι ίλιγγοι σταμάτησαν.

Μετά την Μελβούρνη επισκέφθηκαν την Αδελαΐδα. Μια Κυριακή λειτουργήθηκαν στον Ιερό Ναό του Αγίου Σπυρίδωνος, και στη συνέχεια οι συγκεντρωμένοι πιστοί επέμεναν να τους πει κάτι και ο Πατήρ Παΐσιος. Εκείνος δεν ήθελε να μιλήσει, αλλά τελικά απάντησε σε μερικές ερωτήσεις τους. Τον ρώτησαν και για τις διαφωνίες που δημιουργούνται μέσα στις οικογένειες, και είπε: “Όλα λύνονται με την υπομονή και την αγάπη”. Στο τέλος τους έδωσε την συμβουλή: “Πρέπει να κάνετε ιεραποστολή εδώ, μέσα σε τόσο κόσμο. Όλος αυτός ο κόσμος μπορεί να γίνει Ορθόδοξος”.

Ο Γέροντας με λύπη είδε να υπάρχει στην κοινωνία της Αυστραλίας το κοσμικό δυτικοευρωπαϊκό πνεύμα. “Στην Αυστραλία, είπε, είδα τι είναι το ευρωπαϊκό πνεύμα. Σέ ένα πάρκο μία κυρία τάζει το σκύλο της σοκολάτα, ενώ την παρακολουθούσε λυπημένο ένα φτωχό πεινασμένο παιδάκι. Σου λέει: ‘Δεν είναι δικό μου το παιδί, γιατί να το τάισω;’. Αυτό είναι το ευρωπαϊκό πνεύμα”. Πόνεσε επίσης βλέποντας γυναίκες να κυκλοφορούν άσεμνα ντυμένες. “Μοιάζουν, είπε, με ωραίες βυζαντινές εικόνες, πεταγμένες στον σκουπιδοτενεκέ. Μόνο που αυτές πετάχτηκαν μόνες τους”. Και στον νεωκόρο ενός Ναού που φορούσε κοντό παντελόνι και δικαιολογήθηκε ότι αυτό τον εξυπηρετούσε, μίλησε αυστηρά. “Για την θάλασσα είναι αυτό που φοράς, του είπε. Εκεί να πας!”.

Με χαρά όμως διέκρινε βαθιά ριζωμένη την πίστη στις καρδιές των περισσότερων Ελλήνων ομογενών και έντονη τη διάθεσή τους να ακούσουν λόγο Θεού και να αγωνισθούν πνευματικά. “Οι Έλληνες της Αυστραλίας, είπε, πλησίασαν το Θεό περισσότερο από άλλους ξενιτεμένους που είναι πιο κοντά στην Πατρίδα, διότι αυτοί βρέθηκαν μόνοι τους, πολύ μακριά από συγγενείς, χωρίς βοήθεια από πουθενά, και η απομάκρυνση αυτή τους βοήθησε να γαντζωθούν περισσότερο στο Θεό”. Είπε επίσης: “Στην Αυστραλία βρήκα άγιες ψυχές που αγωνίζονται, διότι έχουν πολλούς πειρασμούς και κάνουν υπομονή.

Όταν πλησίαζε η ημέρα που θα έφευγαν, ο Αρχιεπίσκοπος κάλεσε στην Αρχιεπισκοπή τους Ιερείς και τις κοινοτικές αρχές, για να τους αποχαιρετίσουν. Αφού τους ευχαρίστησε και είπε και ο Ηγούμενος λίγα λόγια, κάλεσε τον Πατέρα Παΐσιο να πεί και αυτός κάτι, αλλά εκείνος δεν απάντησε· έκανε μόνο μία ελαφρά υπόκλιση, φέρνοντας το δεξί του χέρι στο στήθος. Ύστερα από λίγο ο

Αρχιεπίσκοπος επανέλαβε την παράκληση του, αλλά και ο Γέροντας επανέλαβε την ίδια κίνηση και έμεινε σιωπηλός, σκυμμένος, με το κομποσχοίνι στο χέρι. Το ίδιο έγινε και για τρίτη φορά, οπότε ο Αρχιεπίσκοπος είπε: “Βλέπετε, οι Αγιορείτες Πατέρες μιλούν με την σιωπή τους”.

Η επίσκεψη του Αγίου Παΐσιου στην Αυστραλία έμεινε ιστορική. Είκοσι χρόνια αργότερα ένας Έλληνας μετανάστης είπε: “Όσοι Έλληνες έρχονται στην Αυστραλία, έρχονται για να πάρουν. Νομίζουν ότι εδώ είμαστε πλούσιοι· δεν ξέρουν πόσο αγωνιζόμαστε. Μόνο ένας Μοναχός, ο Πατήρ Παΐσιος, όταν ήρθε και τον ρωτήσαμε: ‘Τί θέλετε να σας δώσουμε;’, απάντησε: ‘Εμείς ήρθαμε να πάρουμε λίγο από τον πόνο σας’”. Οί ομογενείς των πόλεων, από τις οποίες πέρασε, ένωσαν ότι ένας Άγιος πέρασε από τον τόπο τους και τον ευλόγησε. Σήμερα πιστεύουν ότι αυτή είναι η μεγαλύτερη ίσως ευλογία που δέχτηκε ποτέ η ήπειρος της Αυστραλίας. Ο Πατήρ Παΐσιος όμως, όταν επέστρεψε στο Άγιο Όρος, είπε: “Καλύτερα να πήγαιναν στην Αυστραλία δύο Πνευματικοί παρά εγώ. Το πετραχήλι είναι αυτό που χρειάζεται κανείς εκεί μακριά, στην ξενιτειά”



Πηγή:

Ό Άγιος Παΐσιος ό Άγιορείτης

έκδ. Ί. Ήσυχαστηρίου Εύαγγελιστής Ιωάννης ό Θεολόγος

Βασιλικά Θεσσαλονίκης 2015

Πηγές: australiasaintpaisiosofmyheart.wordpress.com-
australiasaintpaisiosofmyheart.wordpress.com



ca. 1990-2000, Australia — Eastern Grey Kangaroos on the Beach — Image by © Martin Harvey/Corbis